

Sygn. akt IV Ca 430/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Andrzej Jastrzębski

Sędziowie SO: Elżbieta Jaroszewicz, Mariusz Struski (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Barbara Foltyn

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2013 r., w Słupsku

na rozprawie

sprawy z wniosku M. B. (1)

z udziałem (...) Spółki Akcyjnej
w K.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Rejonowego
w Słupsku z dnia 21 maja 2013 r. sygn. akt IX Ns 1012/12

postanawia:

1. oddalić apelację,
2. zasądzić od wnioskodawczyni M. B. (1) na rzecz uczestnika postępowania (...) Spółki Akcyjnej w K. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt IV Ca 430/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni M. B. (1) domagała się ustanowienia na rzecz (...) SA w K. odpłatnej służebności przesyłu na działce numer (...) położonej w S. dla której Sąd Rejonowy w Słupsku prowadzi księgę wieczysta kw nr (...). W uzasadnieniu wniosku wnioskodawczyni wskazała, iż jest właścicielem nieruchomości na której posadowione są urządzenia elektroenergetyczne (linia napowietrzna 400 kV i słup kratowy) stanowiące własność uczestnika. Wnioskodawczyni zarzuciła, że uczestnik nie dysponuje tytułem prawnym do korzystania z jej nieruchomości co uzasadnia ustanowienie służebności za wynagrodzeniem.

(...) SA w K. w odpowiedzi na wniosek wniosły o oddalenie wniosku, podnosząc zarzut zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Uczestnik nie kwestionując, iż jest właścicielem linii napowietrznej 400 kV oraz słupa kratowego znajdujących się na działce wnioskodawczyni, wskazał, że sporna linia energetyczna została wybudowana w latach siedemdziesiątych dwudziestego wieku, na podstawie decyzji administracyjnych i przy uwzględnieniu samoistnego posiadania linii przez poprzedników uczestnika, doszło do zasiedzenia.

Sąd Rejonowy w Słupsku po rozpoznaniu żądania wnioskodawczyni M. B. (1) postanowieniem wydanym w dniu 21 maja 2013r., sygn. akt IXNs 1012/12 oddalił wniosek.

Sąd a quo wydanie orzeczenia poprzedził ustaleniami i rozważaniami według, których M. B. (1) jest właścicielką nieruchomości położonej w S. dla której Sąd Rejonowy w Słupsku prowadzi księgę wieczysta kw nr (...) w skład której wchodzi m.in. działka nr (...). Nieruchomość do dnia 18.11.1959r. stanowiła własność Skarbu Państwa, kiedy to została przydzielona B. N. na podstawie aktu nadania. Następnie B. N. i O. N. w dniu 05.11.1973 r. sprzedali nieruchomość S. H. i J. H..

Wnioskodawczyni nabyła nieruchomość w drodze spadku po S. H. w dniu 05.08.2000r. oraz w wyniku ugody sądowej zawartej przed Sądem Rejonowym w Słupsku w sprawie IX Ns 267/2001. Nieruchomość została podzielona na mniejsze działki m.in. na działkę nr (...).

Na działce (...) bezspornie znajduje się linia napowietrzna 400 kV i słup kratowy, które stanowią własność (...) SA w K..

Sporna linia energetyczna 400 kV relacji K.- Ż. została wybudowana w latach 1975-1977 przez Zakład (...) na podstawie szeregu decyzji administracyjnych m.in. decyzji Urzędu Wojewódzkiego w G.z dnia 17.10.1974r, uzupełnionej decyzją znak GP-II(...), Urzędu Wojewódzkiego w K.z dnia 24.03.1975r., Naczelnika Gminy (...) dnia 10.02.1975 r. nr (...) w sprawie zezwolenia na budowę linii energetycznej w sołectwach W.-W., S.- N..

Przedmiotowa linia energetyczna został oddana do użytku w 1977r. i w części znajdującej się na obszarze byłego województwa (...) weszła w skład majątku Skarbu Państwa reprezentowanego przez Zakład (...) wchodzący w skład Zakładów (...). Następnie w 1988 r. dokonano podziału Zakładu (...) z którego wydzielono Przedsiębiorstwo Państwowe Zakład (...), które następnie, na podstawie zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 09.07.1993r., uległo podziałowi w celu wniesienia jego zorganizowanej części, w postaci odcinka linii 400 kV K.-Ż., do spółki (...) SA w W.. Uchwałą Walnego Zgromadzenia (...) SA w W. przedmiotową linię wniesiono aportem do w/w spółki.

Spółka uległa podziałowi w wyniku którego przedmiotową linię przejęła spółka (...) SA . W dniu 11.12.2008 r. w/w spółka zmieniła nazwę na (...) SA.

W przekonaniu Sądu Rejonowego wobec bezspornej okoliczności, iż na nieruchomości wnioskodawczyni znajdują się elementy instalacji przesyłowej w postaci słupa oraz przewodów linii energetycznej, wchodzące w skład przedsiębiorstwa uczestnika, zważyć należało, że z dniem 3 sierpnia 2008 r. weszły w życie przepisy regulujące instytucję służebności przesyłu, pomieszczone w art. 305 do art. 305 Kodeksu cywilnego, które zostały dodane przez art. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy -Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2008.116.731). W świetle art. (...) kc, stanowiącego podstawę żądania, nieruchomość można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1, prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu). Kwestią istotną dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostawała zatem ocena, czy podniesiony przez uczestnika zarzut zasiedzenia jest skuteczny, gdyż jest to zarzut niweczący uprawnienie wnioskodawczyni do żądania ustanowienia służebności za wynagrodzeniem.

W opinii Sądu I intonacji, z uwagi na to, że do służebności przesyłu stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych, nie budzi wątpliwości, iż służebności przesyłu mogą być przedmiotem zasiedzenia (por. art. 292 kc). Sąd Rejonowy zauważył, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażony został pogląd dopuszczający nabycie w drodze zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa energetycznego, także przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008r. III CZP 89/08). Sąd podzielił w sprawie powyższy pogląd. A to oznaczało, że z uwagi na odesłanie zawarte w art. 292 kc według którego do nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu należy stosować odpowiednio przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie, Sąd a quo kierując się treścią art. 172 § 1 kc stwierdził, iż do zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej

służebności przesyłu prowadzi upływ dwudziestoletniego okresu posiadania, chyba że uzyskanie posiadania nastąpiło w złej wierze. W takiej sytuacji okres posiadania prowadzący do zasiedzenia wynosi lat trzydzieści (§ 2). Według Sądu Rejonowego posiadanie musi być jednocześnie nieprzerwane i miało charakter posiadania samoistnego.

Z tych racji w opinii Sądu I instancji, ustalenia wymagały następujące kwestie:

czy uczestnik oraz jego poprzednicy prawni byli samoistnymi posiadaczami służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu;

czy ich posiadanie miało nieprzerwany charakter;

czy upłynął wymagany przez ustawodawcę termin prowadzący do zasiedzenia.

Sąd Rejonowy wskazał, że w przepisach art. 339 kc i art. 340 kc ustawodawca wprowadził domniemanie posiadania samoistnego oraz domniemanie ciągłości posiadania. Z racji tego, że w niniejszej sprawie wnioskodawczyni nie przeprowadziła żadnego przeciwdowodu, który obaliby wspomniane domniemania Sąd a quo uznał, że zarówno posiadanie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu wykonywane przez poprzedników prawnych uczestnika jak i uczestnika ma samoistny charakter oraz jest nieprzerwane. Ponieważ przedmiotowa linia energetyczna została jednocześnie oddana do użytku w 1977 r. należy podzielić stanowisko uczestnika, iż bieg terminu zasiedzenia rozpoczął swój bieg co najmniej od dnia 31.12.1977 r. Skoro do zasiedzenia konieczny jest upływ terminu 20 lat w dobrej wierze oraz 30 lat w złej wierze a zgodnie z powszechnie przyjętą definicją dobrej wiary, można ją przypisać posiadaczowi tylko wówczas, gdy pozostaje on w usprawiedliwionym okolicznościami przekonaniu, że przysługuje mu prawo do władania rzeczą to Sąd Rejonowy uznał, że w niniejszej sprawie uczestnik nie przedłożył dowodów z których wynikałoby uprawnienie jego poprzedników do posadowienia linii na działce nr (...), a zatem nie można podzielić stanowiska (...) SAw W.o istnieniu dobrej wiary. Samo powołanie się na decyzję administracyjną Wojewody oraz decyzje naczelników sąsiednich Gmin nie pozwala na przyjęcie dobrej wiary. Uczestnik nawet nie wskazuje aby istniała zgoda właścicieli nieruchomości na posadowienie na ich ziemi linii energetycznej. Z powyższych względów należy Sąd I instancji uznać, że objęcie w posiadanie nastąpiło w złej wierze.

Mając na uwadze, że nawet przy wykonywaniu posiadania w złej wierze trzydziestoletni termin wymagany do zasiedzenia upłynął z dniem 31.12.2007 r. Sąd Rejonowy uznał więc, że uczestnik skutecznie podniósł zarzut zasiedzenia.

Nie budziło nadto wątpliwości Sądu, że uczestnik wykazał dowodami z dokumentów złożonych na kartach 63-70, 71, 72-79, 80, 81-96 iż w zakresie posiadania przedmiotowych urządzeń elektroenergetycznych jest następcą prawnym Skarbu Państwa, którego uprawnienia wykonywało przedsiębiorstwo państwowe, zakład energetyczny. Z tego względu na podstawie art. 176 § 1 kc może doliczyć posiadanie poprzednika. Następstwo prawne nie było przy tym kwestionowane przez wnioskodawczynię. Ponieważ przedmiotowa nieruchomość na skutek zasiedzenia jest już obciążona na rzecz uczestnika służebnością gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu, Sąd meriti niosek oddalił.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 520 § 3 kpc albowiem interesy stron według Sadu były sprzeczne a wniosek M. B. został oddalony.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiodła wnioskodawczyni zarzucając mu :

rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

art. 207 § 3 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w ten sposób, iż Sąd I instancji nie postanowił wobec wnioskodawcy o złożeniu pisma przygotowawczego, w konsekwencji czego wnioskodawca pozbawiony został prawa do wskazania własnych twierdzeń w odniesieniu do twierdzeń uczestnika postępowania ujętych w piśmie procesowym - odpowiedzi na wniosek z dnia 19 grudnia 2012 r.

art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w przedmiocie bezpodstawnego przyjęcia, że bieg terminu zasiedzenia rozpoczął się co najmniej od dnia 31.12.1977 r. z uwagi na błędne uznanie, iż przedmiotowa linia energetyczna została oddana do użytku w 1977 r., podczas gdy uczestnik postępowania nie zdołał wykazać daty przyjęcia linii energetycznej do eksploatacji ponieważ przedłożone decyzje nie wskazują na datę rozpoczęcia eksploatacji linii posadowionej na nieruchomości wnioskodawcy, a ponadto uczestnik postępowania nie przedłożył protokołu odbioru i przyjęcia do eksploatacji przedmiotowej linii energetycznej;

naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

art. 292 w zw. z art. 172 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przez uznanie, iż poprzednik prawny uczestnika postępowania nabył przez zasiedzenie służebność o treści odpowiadającej służebności przesyłu, pomimo nie spełnienia jednej z podstawowych przesłanek zasiedzenia, tj. upływu określonego czasu; art. 292 w zw. z art. 176 § 1 i w zw. z art. 172 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przez uznanie, iż poprzednik prawny uczestnika postępowania nabył przez zasiedzenie służebność o treści odpowiadającej służebności przesyłu, pomimo nie spełnienia jednej z podstawowych przesłanek zasiedzenia, tj. samoistności posiadania; art. 292 w zw. z art. 305¹ k.c. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przez uznanie, iż możliwym jest zasiedzenie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu, pomimo, iż obowiązujący Kodeks cywilny wprowadził numerus clausus praw rzeczowych, wśród których nie jest wymieniona służebność o treści odpowiadającej służebności przesyłu.

Wskazując na powyższe apelująca domagała się uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia wraz z rozstrzygnięciem o kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego, instancji odwoławczej według norm przepisanych; ewentualnie o: zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez uwzględnienie wniosku o ustanowienie służebności przesyłu, po uprzednim przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność określenia wysokości jednorazowego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu oraz poprzez zasądzenie od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawcy kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, za obie instancje według norm przepisanych.

Uczestnik w odpowiedzi na apelację domagał się jej oddalenia i zasądzenia zwrotu kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy wyjaśnić, iż Sąd Okręgowy w pełni akceptuje poczynione przez Sąd I instancji ustalenia stanu faktycznego, jak i zaprezentowane w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia rozważania prawne. Sąd Rejonowy wystarczająco szczegółowo wyjaśnił istotne okoliczności sprawy, wnikliwie ocenił zebrany materiał dowodowy i dokonał prawidłowej oceny merytorycznej zgłoszonego przez uczestnika zarzutu zasiedzenia, skutkującego potrzebą oddalenia wniosku, szczegółowo wyjaśniając przy tym motywy, którymi się w tym zakresie kierował.

W ocenie Sądu II instancji, zarzuty podniesione w treści apelacji stanowią w istocie polemikę z prawidłowymi wskazaniem i rozważaniem Sądu I instancji.

W tym miejscu należy stwierdzić, iż w orzecznictwie dominuje pogląd, zgodnie z którym dopuszczalne jest zaliczenie przypadającego przed 1989 rokiem, okresu posiadania przez przedsiębiorstwo państwowe – jako zarządcę mienia Skarbu Państwa - nieruchomości, odpowiadającego zakresem służebności przesyłu, do okresu posiadania potrzebnego do jej zasiedzenia przez następcę prawnego tegoż przedsiębiorstwa. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 12 stycznia 2012 r., IV CSK 183/11 – (za pośrednictwem Systemu Informacji Prawnej LexOmega), Sąd Najwyższy stwierdził bowiem, że nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, iż posiadanie służebności przesyłowej przez przedsiębiorstwo państwowe przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej kodeks cywilny z 1989 roku nie było posiadaniem

w rozumieniu art. 352 § 1 k.c. i nie mogło prowadzić do zasiedzenia. Podobne stanowisko Sąd Najwyższy wyraził w uzasadnieniu postanowienia z dnia 13 października 2011 roku, sygn. V CSK 502/10 (za pośrednictwem Systemu Informacji Prawnej LexOmega) stwierdzając, że posiadanie przez przedsiębiorstwo państwowe (w okresie poprzedniego ustroju) urządzeń energetycznych oraz cudzej nieruchomości, na której zostały posadowione, jest posiadaniem w rozumieniu art. 352 k.c. i może prowadzić do zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu (art. 292 w zw. z art. 172 k.c.). W świetle powyższego Sąd II instancji podziela także stanowisko Sądu I instancji dotyczące następstwa prawnego wnioskodawcy i jego poprzedników, uznał więc, że istniały podstawy faktyczne i prawne do uwzględnienia zarzutu zasiedzenia w niniejszej sprawie.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawało, że na nieruchomości należącej do obecnie do wnioskodawczyni, stanowiącej działkę nr (...) znajdują się : linia napowietrzna 400 kV i słup kratowy, które stanowią własność (...) SAW K.. Poza sporem także pozostawało, że sporna linia energetyczna 400 kV relacji K.- Ż.została wybudowana w latach 1975-1977 przez Zakład (...)na podstawie szeregu decyzji administracyjnych m.in. decyzji Urzędu Wojewódzkiego w G.z dnia 17.10.1974r, uzupełnionej decyzją znak GP-II(...), Urzędu Wojewódzkiego w K.z dnia 24.03.1975r., Naczelnika Gminy (...)dnia 10.02.1975 r. nr (...)w sprawie zezwolenia na budowę linii energetycznej w sołectwach W.-W., S.- N.. Podobnie słusznie za bezsporne było uznanie przez Sąd Rejonowy, że owa linia energetyczna została oddana do użytku w 1977r.

Sąd II instancji podziela stanowisko Sądu Rejonowego, iż z uwagi na brak działania wnioskodawczyni, reprezentowanej przez fachowego pełnomocnika, która przez kolejne trzy terminy rozpraw nie zajmowała negatywnego stanowiska względem zarzutu zasiedzenia wyrażonego w odpowiedzi na jej wniosek o ustanowienie służebności, słuszne było uznanie szeregu okoliczności za bezsporne.

Przyjęcie bezsporności wynikało nie tylko z zaniechania działania strony p-ko interesowi, której podniesiono zarzut zasiedzenia ale także uzasadnione było zachowaną dokumentacją, z której Sąd a quo na wniosek uczestnika dopuścił dowód, a której dalszej części, mimo działania Sądu Rejonowego z urzędu, nie udało się ustalić.

Niezrozumiały pozostaje więc zarzut naruszenia art. 207 § 3 kpc. M. B. (1) otrzymała odpowiedź na wniosek, nie zajęła stanowiska w przedmiocie podniesionych w nim argumentów prawnych i wywodów na temat okoliczności faktycznych. Tym samym przewidziane w art. 230 kpc przyznanie dorozumiane mogło dotyczyć twierdzeń o faktach, co do których przeciwnik nie wypowiedział się, a mógł to uczynić. Ponadto podstawowym celem art. 207 § 3 kpc ułożonego pośród przepisów normujących postępowanie rozpoznawcze przed sądem pierwszej instancji jest nadanie właściwego znaczenia ustnej rozprawie i przez to wzmocnienie zasady ustności, często w dotychczasowej praktyce deprecjonowanej przez mnożenie zbędnych pism procesowych, niejednokrotnie o podobnej treści, przesyconych jałowymi wywodami nie dotyczącymi istoty sprawy itp. Chodziło więc o skuteczniejszą koncentrację materiału procesowego oraz o dobre przygotowanie rozprawy i jej sprawny przebieg, w tym zwłaszcza o efektywność postępowania dowodowego. Jednak doręczenie stronie odpowiedzi na wniosek przed wyznaczeniem pierwszego terminu rozprawy nie obligowało sądu rejonowego do konieczności zastosowania art. 207 § 3kpc skoro zaprezentowany w odpowiedzi na wniosek wywód prawny i faktyczny zawierał wyczerpujący katalog argumentów, twierdzeń i wniosków, z których strona wywodziła zarzut niweczący żądanie wniosku M. B. (1). Fakty są natomiast takie, że wnioskodawczyni nie interesowała się losem postępowania przed sądem rejonowym, zarzuty p-ko ustaleniom okoliczności za bezsporne pozostają na etapie apelacji także gołosłowne, nie poparte żadnym logicznym wywodem wywodem p-ko ustaleniom Sądu a quo.. Skoro generalna zasada jest taka, że wykrycie prawdy przez sąd ogranicza się do przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez strony, bowiem na nich spoczywa ciężar dowodu (art. 6 k.c.) to przewidziane w art. 230 k.p.c. przyznanie dorozumiane dotyczy mogło dotyczyć twierdzeń o faktach, co do którego przeciwnik nie wypowiedział się, a mógł to uczynić.

Przysługujące sądowi prawo swobodnej oceny dowodów musi być tak stosowane, aby prawidłowość jego realizacji mogła być sprawdzona w toku instancji. Ale skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast

wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów lub faktów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (vide: SN w orzeczeniach: z 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98 nie publ., z 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00, „Wokanda” 2000, nr 7, poz. 10, i z 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99, OSNAPiUS 2000, nr 19, poz. 732). Argumenty przedstawione wyżej, a odmawiające przyjęcia za uzasadniony zarzut naruszenia art. 207 § 3kpc, czynią tym samym wadliwym postawiony na tej podstawie zarzut naruszenia art. 233§ 2kpc.

W toku postępowania uczestnik nie zdołał wykazać dokładnej daty posadowienia na gruncie wnioskodawcy linii napowietrznej 400 kV i słupa kratowego, które stanowią własność (...) SA w K.. Nie zachowała się szczegółowa dokumentacja, na podstawie której możliwe byłoby ustalenie tego momentu, ale na podstawie tych materiałów, które pozostały oraz w oparciu o zachowanie procesowe wnioskodawczynie, w przybliżeniu można obiektywnie było ustalić datę rozpoczęcia eksplantacji na koniec 1977r. W tej sytuacji Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, że ustalona przez Sąd I instancji data rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia została określona w sposób zasadny i prawidłowy.

Sąd Rejonowy słusznie zwrócił uwagę na fakt, iż w stosunku do owego czasu (moment rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia) obowiązywał art. 172 k.c., należy przewidywać dłuższe terminy zasiedzenia (także służebności), a mianowicie 20 lat dla posiadacza samoistnego nieruchomości w dobrej wierze i 30 lat dla posiadacza w złej wierze. W myśl zaś art. 9 ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, przepis art. 172 k.c. wprowadzający 20 – letni (dobra wiara) i 30 – letni (zła wiara) termin zasiedzenia, od dnia 1 października 1990 roku stosuje się do także zasiedzenia którego bieg rozpoczął się i nie zakończył przed tą datą. Sąd Rejonowy zasadnie również przyjął, że poprzednik prawny wnioskodawcy nabył posiadanie w złej wierze. W momencie bowiem wybudowania urządzeń przesyłowych na działce obecnie należącej do wnioskodawczynie musiał mieć świadomość tego, że nieruchomość ta stanowiła własność osób fizycznych. Podkreślenia wymaga, że wnioskodawca nie tylko nie wykazał, by posiadał zgodę ówczesnego właściciela nieruchomości na posadowienie na niej konkretnych urządzeń, ale nawet na taką zgodę, wyrażoną w jakiegokolwiek formie, nie powoływał się w toku niniejszego postępowania.

W pełni uzasadnionym było więc zastosowanie w rozpoznawanej sprawie 30 – letniego okresu zasiedzenia. W konsekwencji, bieg terminu zasiedzenia, służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu, rozpoczął się w dniu 17 grudnia 1977r. i upłynął z dniem 31 grudnia 2007r.

W tym stanie rzeczy, podnoszone przez skarżącą we wskazanym zakresie zarzuty naruszenia prawa materialnego stanowią jedynie gołosłowną polemikę z rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego i nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Nabycie służebności następuje z mocy samego prawa, wskutek upłynięcia przewidzianych prawem terminów. Sąd przy tym, ogranicza się jedynie do stwierdzenia, że owo nabycie nastąpiło we wskazanej dacie na rzecz ówczesnego samoistnego posiadacza służebności.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną (punkt 1 sentencji).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd II instancji orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. (punkt 2 sentencji) uznając, że strona wywodząc apelację od prawidłowego orzeczenia, reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, musi zdawać sobie sprawę z ewentualnych konsekwencji wyniku postępowania apelacyjnego oraz poniesienia uzasadnionych kosztów przeciwnika, na które składają się, jak w tym wypadku, koszty wynagrodzenia reprezentanta uczestnika (§ 10 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu).